

krčila rameny, litovala a poroučela se, neboť ještě mnoho jiných zákazníků čekalo na obsluhu. Pudil nespokojen odcházel. Známí odešli již dříve.

U pokladny ptala se jej slečna pokladní, proč nekoupil. „Nemáte tu takové, jako já chci,“ odvětil, ale než sáhl na kliku, stála slečna již u něho a pravila sladce: „Než se vzdálíte, rozepněte laskavě kabát.“

„Co? Proč? Ba ne, vy tu máte průvan a na to já jsem háklivej. A vůbec, co vás to napadlo, mi takhle poroučet, vy sušinko!“

„Slečno, pojdte sem!“ zavolala slečna pokladní na slečnu prodavačku. „Ať ten pán rozepne kabát a já zatím běžím pro strážníka.“

Zpod kabátu křáply na zem ne krásné, ale přímo nádherné lakýrky.

Strážník přišel, následoval doprovod na bezpečnostní oddělení a konečně soud.

Pan Pudil marně se pokoušel zapírat.

„A jak jste to zpozorovala, slečno?“ zeptal se soud.

„V zrcadle, prosím,“ odvětila tázaná. „Viděla jsem každé hnutí obžalovaného.“

Josef Pudil, zloděj mnohokrát už trestaný, dostal tři měsíce.

## Veselý policejní úředník.

(Sedrie v Bratislavě.)

Václav Vojáček byl svého času úředníkem pasového oddělení policejního ředitelství v Bratislavě. Rád navštěvoval večer kavárny, kde vždy se zálibou pozoroval dámské návštěvnice.

Jednoho večera seděly v kavárně „Reduta“ dvě mladé slečny a budily pozornost svým hlasitým vtipkováním. Když přišel do kavárny Vojáček, Karla Müllerová i Elsa Mengesová zaspávaly jej koketními pohledy. Vojáček, který naprosto není ostýchavým člověkem, přisedl brzy vedle krásné Elsy Mengesové. Počal se rozhovor, který se s počátku nesl zdvořilým tónem, brzy však byly cizoty prolomeny a trojlístek bavil se tak nevázaně, že Vojáček při svém odchodu vyzval obě slečny, aby přišly druhého dne do jednoho hotelu, on že všechno zaplatí.

Děvčata se tomu však dlouho bránila, předstírajíce, že jsou dobře vychovanými dívkami z dobrých rodin a že tuto nabídku na žádný způsob nemohou přijmouti. Brzy se však daly obměkčiti hlavně sliby, že si budou moci u cukráře vybrati, co jim jen bude líbo.

První večer zkusili to v hotelu „Rudolf“. Bavili se všichni vesele, ale když se Vojáček ráno probudil, dívky již zatím zmizely. Když prohlédl pak Vojáček své věci, shledal, že vše, co mělo větší cenu, odnesly mu ony „dobře vychované“ dívky. Chyběl mu zlatý skřípec, drahý prsten a 1400 Kč na hotovost. Udělal tedy Vojáček na obě své společnice trestní oznámení. Byly proto obě zatčeny, ale vymlouvaly se tím, že jim Vojáček šperky i peníze daroval. Když došlo k přelíčení u sedrie v Bratislavě před soudcem Necidem, zjistilo se, že Vojáček nemohl být jako svědek předvolán, neboť zatím defraudoval značný obnos v úradě a odje! do Italie, kamž za ním byl poslán zařkykač. Líčení muselo tedy býti pro nepřítomnost hlavního svědka odročeno. —ij—

## Podnikavý ředitel obchodní školy.

(Krajský soud v Moravské Ostravě.)

Vilém Kubík, třebaš mu nebylo ještě ani 24 let, byl majitelem soukromé obchodní školy v Mor. Ostravě. Protože měl jen obecnou školu, musil se spokojiti pouze s titulem majitele. Přes to však byl všude znám pod jménem „ředitel Kubík“. Jeho škola jinak odpovídala předepsaným požadavkům, takže ministerstvo školství mu ji dodatečně schválilo.

K vedení školy musil si pan Kubík obstarati nějakého profesora. Vystřídali se tam celkem dva. Nejdrive profesor Krejčí z Brna a po něm profesor německé obchodní školy Beer. Tento však zemřel a Kubík, chtěje nyní býti sám ředitelem, zaslal inspektorovi obchodních škol Raulichovi opis svého domnělého vysvědčení z vídeňské akademie. Raulich mu však nevěřil a žádal o předložení originálu jeho vysvědčení z obchodní akademie ve Vídni. Leč Kubík poslal mu vysvědčení z obch. akademie ve Lvově a omlouval se, že se před tím zmýlil, neboť prý obchodní akademii dostudoval v Polsku. Toto vysvědčení bylo posláno ministerstvu školství, aby prozkoumalo jeho pravost. Ministerstvo učinilo ve Lvově dotaz a dostalo odpověď, že tam žádný Kubík nikdy nestudoval.

Tím vyšlo najevo, že vysvědčení bylo falšováno a že jej za dobrou odměnu opatřil jakýsi Pavelka, universitní úředník ve Lvově. Na základě toho byla Kubíkova škola dne 27. února 1925 úředně zavřena.

Kubík složil si školní inventář do jedné místnosti a pojistil ho na 100.000 Kč, ačkoli neměl větší ceny nežli 20.000 Kč. Po nějakém čase vypukl požár a inventář skoro všecken shořel. Po ohni byly v místnosti pozorovány stopy po oleji a petroleji a proto vzniklo podezření, že si Kubík zapálil sám.

Státní zastupitelství podalo naň proto žalobu pro zločin podvodu a pro zločin zháňství. Kubík se k falšování vysvědčení přiznal, ale popíral, že by si byl inventář sám podpálil. Poněvadž zháňství skutečně nedalo se mu dokázati, byl Kubík odsouzen jen pro zločin podvodu na jeden rok těžkého žaláře bezpodmínečně. —ij—

## Váda v Israeli.

(Okresní soud v Břeclavi.)

Na manžele A a a Idu Goldschmiedovy rozhněval 3ůh Jákobův. Jsou ženy i v Israeli, které mají jazyk nabroušený jako meč a není divu, že dne 1. ledna 1926 v Grandhotelu v Břeclavi došlo mezi pí Idou a drem Vítezslavem Sternem, praktickým lékařem v Břeclavi, k určitému slovnímu konfliktu, který vyvrcholil tím, že pí Ida nazvala p. dra sprostákem a vyslovila se velmi nelichotivě o jeho akademickém vzdělání. Svě rozčilené manželce přispěchal na pomoc hrdina Alfréd a vyjádřil se o panu doktorovi velmi neomaleně, ba dokonce chtěl zkusiti sílu své pravice na jeho mládenecké lici.

Tato událost přirozeně dohřála p. doktora do té míry, že prostřednictvím svého advokáta dra Štampacha z Břeclavě podal na manžele